

Катерина
Колозова

Зрното на реалното во идентитетот

1. Мислење верно на реалното (зад идентитетот)

Како треба да ја мислиме нашата ситуираност во рамките на еден идентитет, како оној на „Жена“ - или која и да било друга идентитарна субјектност - во корелација со Реалното, како што тоа нѝ го предлага теоријата на Франсоа Ларуел (François Laruelle)? Не-философијата на Ларуел го промовира мислењето кое може да го избегне безизлезот на спекуларизацијата на Мислата, на авто-рефлексивноста и авто-леги-тимизацијата, како дефинирачки конституент на философијата. Или, да го преформулираме прашањето, како можеме да ги мислиме проблемите на идентитарната субјекција и едновремено да го избегнеме маѓепсаниот круг на философијата којашто се мисли самата себеси - концептуализација поврзана што воспоставува однос со друга концептуализација, отргната од реалноста на она коешто е подложено на особениот процес на генерирање на вистината? Како можеме да произведуваме вистини коишто воспоставуваат релација на верност (според зборовите на Ален Бадиу (Alain Badiou)) кон реалноста која се испитува, преку исчекорување од затвореноста на философското само-огледување? Или поскоро, како можеме да продолжиме со чинот на теоретизирањето

Katerina
Kolozova

The Grain of the Real within the Identity

1. Thinking in Fidelity to the Real (behind the Identity)

How are we to think our situatedness within an identity, such as that of a “Woman” - or any other identity subject - in correlation with the Real, as François Laruelle’s theory would propose us to do? The non-philosophy of Laruelle puts forward the proposition of thinking that can escape the impasse of Thought’s specularization, of auto-reflexivity and auto-legitimization, as the defining constituent of philosophy. Or, rephrasing the question, how can we think the problems of identity subject while escaping the vicious circle of philosophy thinking itself - conceptualization in relation to another conceptualization, detached from the reality of that which is subject to the particular process of generating truth? How can we produce truths that establish a relation of fidelity (in Alain Badiou’s parlance) to the reality that is being questioned, by way of stepping out of the enclosure of the philosophical self-mirroring? Or rather, how can we proceed with the act of theorizing a particular sample of our social-cultural reality that is an identity in which we are inescapably *always already* finding ourselves, without falling into the trap of becoming accomplices in the perennial play of Philosophy’s own auto-referential self-legitimization? That is to say, how

на еден особен образец на нашата социјално-културна реалност, кој е идентитетот во којшто ние *секогаш* *веќе* неизбежно се наоѓаме, без да паднеме во стапицата на станување соучесници во вечната игра на сопственото авто-референцијално себе-легитимирање на Философијата? Имено, како да теоретизираме преку изведувањето на легитимноста-во-крајна-инстанца на нашите увиди *не* од доктриналните составки сочинети од философски/трансцендентален материјал, туку од авторитетот на реалното врз кој почива реалноста којашто е влогот во таа потрага по разбирање?

Оваа реалност - идентитетот кој настојуваме да го разбереме и да генерираме извесна вистина за него - му припаѓа на Светот¹, а сепак неа ја живее и со неа владее (извесно) нескротливо Реално (реално). Така, обидот ќе се состои во тоа да се ангажираме во еден процес на произведување на вистината кадешто краен извор на легитимноста, арбитерот во-крајна-инстанца ќе биде реалноста на она што е подложено на разбирање, а не ученото придржување кон законите на заемната игра на философските дискурси/трансценденталните умеања. Освен тоа, таквиот теориски потфат би се состоел во измолкнувањето од (философскиот) начин на мислење во кој философската одлука би била арбитер во-крајна-инстанца за реалноста за која станува збор, односно, идентитетот со кој владее реалното.

Децизионизмот - во поглед на тоа што е реалност/а - е она што Ларуел го идентификуваше како вистинското извориште на философската самодоволност и спекуларност, кадешто една (спекулативна) одлука ја изведува својата легитимност од друга таква одлука. Философијата ја легитимира философијата, и она што всушност се одигрува во овој процес на нарцистичко

can we theorize by way of drawing legitimacy-*in-the-last-instance* for our insights, *not* from the doctrinal compounds made of philosophical/transcendental material, but from the authority of the real upon which resides the reality that is at stake in that quest for understanding?

This reality – the identity that we seek to understand, generate a certain truth of – belongs to the World¹, yet is lived by and ruled by the (or a certain) unruly Real (real). Thus, the attempt would be to engage in a process of truth-production whereby the ultimate source of legitimacy, the arbiter-in-the-last-instance would be the reality of the subject to understanding, and not the adept observance of the laws of interplay of the philosophical discourses/transcendental accomplishments. Moreover, such a theoretical undertaking would consist in escaping the (philosophical) mode of thinking in which the philosophical decision would be the arbiter-in-the-last-instance over the reality at stake, that is to say, the identity as ruled by the real.

Decisionism – as to what the/a reality is about – is that which has been identified by Laruelle as the very origin of philosophical self-sufficiency and specularity, whereby one (speculative) decision draws legitimacy from another. Philosophy legitimizes philosophy, and in this process of narcissistic mirroring what is in fact taking place is, philosophy making claims over that which is extraneous

огледување е дека философијата изнесува тврдења за она што е надвор од неа, за реалност/а којашто таа настојува да ја објасни, односно, да востанови извесна вистина за неа². Овој чин на мислата се одигрува така што таа го отфрла реалното коешто владее со /која и да било/реалност(а) - на неговите нескротливи и несфатливи начини - како *немисливо* (немислив аспект на која и да било реалност), додека ја присвојува реалноста/идентитетот за кој(а) се работи единствено во согласност со правилата на нејзината владејачка одлука. Така, заедно со гестот на востановување на беспрекорно концептуално поседување на реалност/а, (философската) мисла, исто така, го извршува и инфантилниот чин на проголкување на непоседуваната (од страна на кој и да било авторитет) грутка на реалното. Токму ова е „релацијата на мешаното“ (le rapport de mixte), „амфиболошката реалност“, „лимитрофијата на реалното“, којашто, според Ларуел, е философското генерирање на вистината коешто не-философијата настојува да го надмине - или, поскоро, да го заобиколи - мислејќи во *корелација* со реалното.

На оваа појдовна точка на нашата аргументација, важно е да се нагласи дека оваа корелација *не треба да се смейа за реципрочна релација*, уште повеќе - таа воопшто и не е релација (помеѓу мислата и реалното). Имено, една од главните цели на не-философијата е да го надмине релационизмот *tout court*, и одново да го востанови мислењето-во-термините-на-Едното - во термините на сингуларноста.

Релационото заемно условување на концептите е она што нужно ја доведува Мислата до состојбата и статусот на Единство-на-спротивности, ја прави унитарна - којашто, од друга страна, е *секогаш веќе*

to it, over the/a reality that it seeks to explain – establish a truth of.² This act of thought is taking place in such a way that it discounts the real ruling the/any reality - in its uncontrollable and ungraspable ways - inasmuch as the *unthinkable* (aspect of any reality), while appropriating the reality/identity in question solely according to the rules of its governing decision. Thus, together with the gesture of establishing immaculately conceptual possession over the/a reality, the (philosophical) thought also performs the infantile act of engulfing the dispossessed (of any authority) lump of the real. This is precisely “the relation of the mixed” (le rapport de mixte), the “amphibological reality”, the “limitrophy of the real”, which is, according to Laruelle, the philosophical generation of truth that the non-philosophy strives to surpass - or rather, bypass – by thinking in *correlation* with the real.

It is important to underscore, at this starting point of our argumentation, that this correlation is *not to be taken as a reciprocal relation*, moreover - it is not a relation at all (between the thought and the real). Namely, one of the principal goals of non-philosophy is to surpass relationism *tout court*, and re-establish thinking-in-terms-of-the-One - in terms of singularity.

Relational inter-conditioning of concepts is that which necessarily brings Thought to the state and status of Unity-of-contrarities, renders it unitary, which is, on the other hand, *always already* dualistic – synthesizing the two or

дуалистичка - да се синтетизираат двете нешта или да се остават во релација на одделеност (Laruelle, 1989: 12-14). Корелацијата со реалното, поскоро, е една инстанца на едностраното ситуирање на Мислата во поглед на Реалното, додека тоа „одговара“ на овој чин на едностраност со еден не-одговор, односно, останува во крајна инстанца, индиферентно кон него.

Во еден таков теориски потфат кој, во крајна линија, не одговара на ни една доктрина (дискурс), туку на реалноста којашто се истражува и на нејзиниот идентитет-во-крајна-инстанца, кој е недофатното реално, одново се соочуваме со нужноста да оперираме единствено со философското/трансценденталното. Мислењето оперира со она коешто му е иманентно, и што е уште позначајно, со она врз коешто може да претендира на (легитимен) авторитет - со синорот на мислата, со концептите и/или јазикот, концептуалните структури или составки и нивните интринсични модуси и закони на генерирање. Мислењето мисли со мислата, но тоа може да одлучи (што по себе е еден философски гест: продуцирање на аксиома) да ѝ одговара, во крајна инстанца, на реалноста којашто секогаш веќе беше претпоставена од промените на реалното.

Така, отпорот на Реалното на аспирациите на Мислата да го сфати така што ќе го завие во концепт, ограничувањата коишто Реалното ќе ѝ ги наметне на претензиите на Мислата, ќе бидат авторитетот-во-крајна-инстанца на теориските тврдења за неговата „природа“, „суштина“, итн. Границата, оклопот на мислата којашто проистекува од „апсурдното“ реално, ќе биде инстанцата на легитимирање на извесна вистина којашто иманентно и неизбежно настојува да го присвои него претворајќи го во значење подложно на контрола. Реалното останува индиферентно кон овие

leaving them in a *relation of split* (Laruelle, 1989: 12-14). The correlation with the real is, rather, an instance of Thought's unilateral situating with respect to the Real, whereas the latter "responds" to this act of unilateralization with a non-response, that is to say, it remains in the *last instance* indifferent to it.

In such a theoretical undertaking, which does not answer, in the ultimate instance, to any doctrine (discourse), but to the reality that is being explored and to its identity-in-the-last-instance, which is the elusive real - one faces, yet again, the necessity to operate but with the philosophical/transcendental. Thinking operates with that which is immanent to it and, more importantly, with that over which it can claim (legitimate) authority - with the realm of the thought, with concepts and/or language, conceptual structures or compounds and their intrinsic modes and laws of generation. Thinking thinks with thought, but it can *decide* (which is in itself a philosophical gesture: production of an axiom) to be accountable, in the ultimate instance, to the reality that has *always already* been assumed by the vicissitudes of the real.

Thus, the resistance of the Real to Thought's aspirations to grasp it by enfolding it into a concept, the limitations that the Real will impose on the pretensions of Thought, will be the authority-in-the-last-instance to the theoretical claims of its "nature", "essence", etc. The limit, the occlusion of thought stemming from the "absurd" real, will be the instance of legitimization of a certain truth that immanently and inescapably strives to appropriate it by turning it into a controllable meaning. The real remains indifferent to these processes of truth generation. However, thought is affected by the behaviour of the real.

процеси на генерирање на вистината. Сепак, мислата е засегната од поведението на реалното. Нејзината ароганција е скротена, а незините аспирации дисциплинирани преку недисциплинираните „одговори“ на незаузданото реално. Токму на овие точки (на отпор), Мислата треба да го понуди својот молк, да го врати Реалното назад во неговиот сопствен домен, и со тоа - можеби, да се обиде да се ситуира себеси во поглед на пукнатините вовлечени во Јазикот од страна на тоа неинтелигентно и банално *реално*.

Според Ларуеловата (не-философска) „наука за човечките суштества“, формулирана со *технички* *термини на оваа теорија*, можеме да го мислиме *Човештвото* во кореспонденција со реалното единствено доколку го третираме како извесен остаток (од Трансценденталното) коешто е доживеано од страна на реалното (*Егото*) - *Странецот* (*l'Etranger*). Човештвото е само трансценденталниот материјал (философија) - концептуални комплекси и составки кои го интерпретираат и го ситуираат Човечкото во Светот (*секогаш веќе* сочинето од самите овие интерпретации, аналогно на психоаналитичкиот Јазик) - како *присвоен од страна на „Егото“* (технички термин на не-анализата, синонимен со реалното - идентитетот-во-крајна-инстанца). Сепак, во не-философската теорија за човечкото, прибегнувајќи кон сопственото препуштање на психоанализата (определена како не-анализа), последново (Его-то, реалното, под сите негови имиња), останува индиферентно кон згодите и незгодите на Странецот. Индиферентно кон ре-структурирањата и ре-позиционирањата, внатрешните расцепи и апоричните конфликти, како и кон помирувачките обединувачки чекори на синтеза и дијалектички разрешувања, бидејќи сите тие му припаѓаат и се одигруваат на

Its arrogance is being restrained and its aspirations are being disciplined by the undisciplined “responses” of the disorderly real. At precisely these points (of resistance), Thought should proffer its silence, relegate the Real to its own domain, and thereof – possibly, attempt to situate itself with respect to those cracks shoved into the Language by that unintelligent and banal *real*.

According to Laruelle’s (non-philosophical) “science of the humans”, put in the *technical terms of this theory*, one can think *Humanity* in correspondence with the real only if taken as a certain residual (of the Transcendental) that has been lived by the real (*the Ego*) – *the Stranger* (*l'Etranger*). Humanity is but the transcendental material (philosophy) - conceptual complexes and compounds interpreting and situating the Human into the World (*always already* made of these very interpretations, analogous to the psychoanalytical Language) – *as appropriated by the “Ego”* (a technical term of non-analysis, synonymous to the real - the identity-in-the-last-instance). Nevertheless, in non-philosophical theory of the human, resorting to its own rendition of psychoanalysis (termed as non-analysis), the latter (the Ego, the real, in all of its names) remains indifferent to the misfortunes and fortunes of the Stranger. Indifferent to the restructurings and re-positionings, internal fissures and aporetic conflicts, then to the reconciling unifying moves of synthesis and dialectic resolutions, all that belonging to and taking place on the level of representation (of humanity), that it to say on the level of Humanism.

нивото на претставата (за човештвото), односно на нивото на Хуманизмот.

Оваа индиферентност на не-одразеното и не-одразливо реално е блиска со гестот на *едносѣрана* разлика, *секогаш веќе* извршен од Странецот (носителот на Човечноста/Хуманизмот) vis-à-vis Его-то, т.е. реалното - којшто, сепак, живее од и е живеан од него (реалното). Чинот на унилатерализација е една од клучните теориски процедури коишто философијата ја донесуваат како не-дуалистичка, т.е. не-дихотомна и не-опозициска и, следствено, не-обединувачка и не-унитарна - а со тоа и визијата за оваа двојствена структура како не-дуалистичка. Не постои релација, ниту заемност, ниту претензија (од страна на Мислата) да го узурпира авторитетот-во-крајна-инстанца на Човечкото-во Човечкото (како реалното) - оттаму, на „територијата“ на крајно-интимната-Себност нема внатрешни расцепи ниту раскол.

Следствено, да се мисли човештвото не-философски, да се востанови една (не-философска) наука за Човечкото - теорија/наука/мисла за човечкото/Човештвото, „исчистена“ од натрапничкиот чекор на сведувањето на Човечкото-во-Човечкото на нејзината/неговата интерпретација (од страна на Хуманизмот) - која го зема предвид реалното, е нешто коешто се темели врз чинот на унилатерализацијата. Мислата за едностраната диференцијација ни го обезбедува концептот на Странецот, доживеаната Човечност (доживеана низ Его-то, во реалното). Странецот е отуѓен од радикално иманентната Себност („Егото“), и главно ја населува територијата на Трансценденталното. Сепак, преку неговата вкоренетост во и конститутивното преплетување со радикалната иманенција, ја нуди идејата, теориското

This indifference of the non-reflected and non-reflectable real intimates the gesture of *unilateral* difference, always *already* performed by the Stranger (the bearer of Humanity/Humanism) vis-à-vis the Ego, i.e., the real – yet, is living of and is being lived by it (the real). The act of unilateralization is one of the key theoretical procedures that render non-philosophy as non-dualistic – i.e., non-dichotomous and non-oppositional, and therefore, non-unifying and non-unitary – and, thus, the vision of this dual structure as non-dualistic. There is no relation, no reciprocity, no pretension (by Thought) to usurp the authority-of-the-last-instance of the Human-in-Human (inasmuch as the real) – hence, no internal fissures and no schism within the “territory” of the utmost-intimate-Self.

Therefore, thinking humanity non-philosophically, establishing a (non-philosophical) science of the Human – a theory/science/thought of the human/Humanity “cleansed” of the intrusive move of reduction of the Human-in-Human to her/his interpretation (by Humanism) – that takes into account the real, is something based on the act of unilateralization. The thought of unilateral differentiation provides us with the concept of the Stranger, the lived Humanity (lived through the Ego, into the real). The Stranger is estranged from the radically immanent Self (the “Ego”), dwelling principally within the territory of the Transcendental. However, through her/his rootedness within, constitutive intertwining with the radical immanence, it proffers the idea, the theoretical tool of the Residual (of Humanity) – the *lived Humanism*.

орудие на Остатокот (од Човечноста) - *доживеаниоѝ*
Хуманизам.

„Искусувањето на неговата (нејзината) човечност од страна на човечкото суштество е искуство на едноставна трансценденција, на една екстериорност којашто не трансцендира по вторпат врз основа на некаква преклопеност врз себеси, којашто е дадена еднаш засекогаш без да биде одново-давана“. (Laruelle, 1995: 77)

2. Кој е Страдалникот: Странецот или Реалното?

„Човекот е оној Идиот кој постои и како Универзална човечност или Странец“

Ларуел, *Теорија на Странциѝ* (78)

Егото - во не-аналитички термини - или реалното, човечкото-во-човечкото, идентитетот во крајна инстанца е Човечкото како она безусловно лишено од рефлексивност - Човечкото-во-Човечкото, лишено од трансценденција, крајната инстанца, онаа на темелната ранливост и непомирливо не-трансцендирана недостатност³. Реалното несомнено е инстанца отаде мислата, отаде јазикот - молчаливото, тивкото - квиетистичкото Его - каде што сите ние престојуваме во крајна инстанца, тоа е нашиот радикален идентитет. Ова „отаде“, во Ларуеловата теорија не е некакво „meta“ - тоа поскоро е „epekeina“, извесно „таму некаде“ коешто не востановува тополошка релација кон Странецот и нејзиниот/неговиот Свет. Она што е уште позначајно е тоа дека неговата разлика во однос на мислата, во однос на трансценденцијата и човечкото-како-носител-на-трансценденцијата (Странецот) е еднострана: не-релациона, следствено, не-обединувачка и не-дуалистичка. Со други зборови, не постои подвоеност

“The experience by the human of his (her) humanity is that of the simple transcendence, of an exteriority which does not transcend for the second time on the basis of a (re-) bending over itself, which is given one-time-every-time without being re-given.” (Laruelle, 1995: 77)

2. Who is the Sufferer: The Stranger or the Real?

“L’homme est cet Idiot qui existe aussi comme Humanité universelle ou Etranger”

Laruelle, *Théorie des Étrangers* (78)

The Ego – in non-analytic terms – or the real, the human-in-human, the identity in the last instance is the Human in/inasmuch as that utter void of reflection – the Wo/Man-in-Wo/Man devoid of transcendence, the ultimate instance, which is that of fundamental vulnerability and irreconcilably non-transcended insufficiency.³ The real is clearly the instance beyond thought, beyond language – the silent, quiet – the quietist Ego – where we all reside in the last instance, it is our radical identity. This “beyond”, in Laruelle’s theory, is not a “meta” – it is rather an “epekeina”, a certain “over there somewhere” that does not establish a topological relation to the Stranger and her/his World. What is more significant, it is that its difference to thought, to the transcendental and the human-as-the-bearer-of-the-transcendental (the Stranger) is unilateral: non-relational, thus, non-unifying and non-dualistic. In other words, there is no split implied in the Human (-in-Human), since there is no constitutive difference (of the Human, seen in her/his identity-in-the-last-instance) between the Stranger and Ego because of

присутна во Човечкото (-во-Човечкото), бидејќи нема конститутивна разлика (на Човечкото, согладана во нејзиниот/неговиот идентитет-во-крајна-инстанца) помеѓу Странецот и Егото поради едностраната диференцијација (едното vis-à-vis другото). Секоја од инстанците - секоја инстанца - е согледана во нејзината сингуларност, во нејзиното сопствено „реално“, - несфатливата, недофатната, нескротливаа преку концептуализација, неповторливост на неговата реалност. Оттаму, трансценденцијата (мислата, јазикот) како доживеано искуство од страна на човечкото-во-човечкото и владеана од реалното изискува да биде согледана како уште една актуалност на реалното. Сепак, позитивната реалност за којашто тука станува збор - да не заборавиме - е Трансценден-талното, она од коешто е сочинет Странецот. Теоријата ќе ги „унилатерализира“ обете инстанци, во полза на не-унитарната (онаа којашто не ги обединува разликите) мисла - во полза на не-децизионалното (за реал/носта), не-философско, не-дуалистичко мислење, без да ги спротиставува, без да востановува каква и да било дихотомија - двете инстанци коишто востановуваат извесно мешано (*mixte*) кохабитирање преку Странецот.

Во стриктна смисла, реалното не го населува Странецот во вистинска смисла на зборот, бидејќи тој е конституиран единствено од трансценденцијата. Сепак, трансценденцијата опфатена од и преку Странецот *секогаш веќе* е ситуирана во реално(то) и одново присвоена од неконгруентностите на извесна радикална иманенција.⁴

Технички говорејќи, би било фалсификување на мислата на Ларуел да се каже дека трансценденцијата (претставена од Странецот) би можела да биде проживеана од реалното. Имено, творецот на не-

the unilateral differentiation (vis-à-vis one another). Each of the instances – any instance – is seen in its singularity, in its own “real” – the ungraspable, elusive, uncontrollable by conceptualization, uniqueness of its reality. Therefore, the transcendence (thought, language) inasmuch as the lived experience by the human-in-human and ruled by the real urges to be considered as yet another actuality of the real. Nevertheless, the positive reality at stake here - let us not forget - is the Transcendental, that which the Stranger is made of. Theory will “unilateralize” the two instances, for the sake of the non-unitary (non-unifying of differences) thought – for the sake of the non-decisional (of the real/ity), non-philosophical, non-dualistic thinking, without opposing them, without establishing any dichotomy – the two instances that establish a certain mixed (*mixte*) cohabiting through the Stranger.

In the strict sense, the real does not inhabit the Stranger proper, the latter being constituted but of transcendence. Yet again, the transcendence comprised by and through the Stranger has *always already* been situated within a (the) real and re-appropriated by the incongruities of a certain radical immanence.⁴

Technically speaking, it would be a falsification of Laruelle’s thought to say that the transcendence (rendered by the Stranger) could be lived *by* the real. Namely, the creator of non-philosophy insists on the indifference of

философијата инсистира врз индиферентноста на реалното кон „хуманистичките“ процеси коишто се одигруваат во доменот на Странецот и на Светот, како инхерентно философски (трансцендентални). Сепак, тој го истакнува следново:

„Треба да се има на ум дека Странецот не е релацијата на Егото со Светот, синтетичка релација на реципрочност и конвертибилност. Тоа е релативно автономна релација, извлечена од Светот (на мета-човечкото мешано), којашто е примена и проживеана во-Егото и во-Човечкото без да биде релација кон Егото“ (Laruelle, 1995: 66)

Оттаму, поимот на *осџаџокоџ* е втемелен врз базичната претпоставка за интринсичното преплетување на трансценденталното со реалното. Ова е јасно искажано во следниов пасус:

„Всушност, тој остаток не може да биде конституиран само и единствено од чистата трансценденција, којашто би требала да биде емпириски апстрахирана од мешаното и спротоставена на иманентноста на Егото [...] Ние не го употребуваме Егото само на уште еден метафизички и идеалистички начин и, следствено, не велíme дека тое единствено имплицира разложување без никаков остаток на амфибологијата на Егото и Ксеносот“ (Laruelle, 1995: 164)

Сепак, Ларуел цврсто стои на тврдењето дека реалното е радикално индиферентно кон искуствата на Странецот. Формулирано во термини коишто не се - во техничка смисла - не-философски, може да се каже дека Странецот е секогаш веќе *дојрен* од реалното - или поскоро, во безизлезниот преграб на реалното - додека реалното продолжува да биде *негибнаџо* од животот на Странецот. Преку Странецот, реалното (радикално иманентното Его) учествува во животот на Човештвото и на Светот, додека, од друга страна,

the real to the “humanist” processes that take place in the domain of the Stranger and the World, as inherently philosophical (transcendental) ones. Still, he purports the following:

“One should note that the Stranger is not the relation of the Ego with the World, a synthetic relation of reciprocity and convertibility. It is a relation, which is relatively autonomous, extracted from the World (of the meta-human mixed) and which is received and lived in-Ego and in-Human without being a relation to the Ego.” (Laruelle, 1995: 66)

Therefore, the notion of the *residual* is based on the fundamental presupposition of the intrinsic intertwining of the transcendental with the real. And this is clearly stated in the following paragraph:

“In effect, that residual cannot be constituted by the sole and pure transcendence, supposed to be empirically abstracted from the mixed and opposed to the immanence of the Ego [...] We are not making of the Ego yet another metaphysical and idealist use and are, consequently, not saying that it only implicates a dissolution without any residue of the amphibology of the Ego and the Xenos.” (Laruelle, 1995: 164)

Still, it remains a strong claim by Laruelle that the real is radically indifferent to the experiences of the Stranger. Put in terms that are not – in the technical sense – non-philosophical, one can say that the Stranger is always already *touched* by the real – or rather, in the inescapable grasp of the real – whereas the real continues to be *untouched* by the life of the Stranger. Through the Stranger, the real (the radically immanent Ego) participates in the life of the Humanity and the World, while, on

останува онаа квиетистичка инстанца на извесно „отаде“.

„ [...] остои исто така и трансценденција воопшто, во којашто Егото не се ангажира себеси, но која од него [од Егото] е ангажирана како ‘човечка’“ (Laruelle, 1995: 77)

Ние ќе го застапуваме ставот дека преку овој и сличните теориски чекори, опасноста од инаугурирање на уште една онтологија (или не-онтологија) на дихотомен расцеп во самото срце на „Човековата“ конституција, ефективно е избегната. Ларуел е јасен - и мошне исцрпен во разјаснувањето на ова - дека сè што се одигрува на нивото на Странеот е „процесирано“, доживеано преку реалното. Најпосле, сето искуство, коешто во својата крајна инстанца е инхерентно не-рефлектирано (освен тоа е и инстанца на не-рефлексија), не е ништо друго освен реалното. (Оттаму, Ларуел зборува за „Joui“ на/во Реалното, којашто се одигрува во рамките на инстанцата на радикална иманенција, додека произлегува од - и во - Jouissance чијашто вистинска територија е Трансценденцијата, т.е. интерпретацијата, репрезентацијата - Јазикот).

Сепак, радикалниот квиетизам на реалното во поглед на Светот, ја покренува *дилемата* во поглед на тоа дали тој може да ја креира можноста да биде сфатен и ставен во теориска употреба како само еден нов дуалистички конституент на уште една нова теорија којашто би можела на крај да се соочи само со уште една нова апорија. Иако реалното е идентитетот-во-крајна-инстанца на сето она од хуманистичка провениенција коешто може да биде искусено, на сè што би можело да се одигра во Светот (управуван од Јазикот) - сепак, тоа е суштински отаде Јазикот, немо. И прашањето е: Дали тоа е *суштински* лингвистички

the other hand, remaining that quietist instance of a certain beyond.

“[...]here is also the transcendence in general, in which the Ego does not engage itself, but which is engaged by it [by the Ego] as ‘human’.” (Laruelle, 1995: 77)

We would argue that through this and such a theoretical move, the danger of inaugurating yet another ontology (or non-ontology) of a dichotomous fissure in the very heart of “Human’s” constitution has been effectively avoided. Laruelle is clear - and rather exhaustive in his clarification of this – that all which takes place on the level of the Stranger is “processed”, lived through the real. Finally, all experience, which is in its last instance inherently non-reflected (moreover, the instance of non-reflection), is but the real. (Therefore, Laruelle speaks of the “Joui” of/within the Real, taking place within the instance of radical immanence, while issuing from – and into - the Jouissance whose territory proper is Transcendence, that is to say, the interpretation, representation – Language.)

Yet, the radical quietism of the real with respect to the World, begets the *dilemma* as to whether it can create the possibility to be conceived of and put into theoretical use as yet another dualistic constituent of yet another theory that could end up against yet another aporia. Although the real is the identity-in-the-last-instance of everything of humanist provenience that can be experienced, of all that might take place in the World (ruled by the Language), still – it is essentially beyond Language, mute. And the question is: Is it *essentially* linguistically incompetent? (Does the “Idiot” aspect of the Stranger come from the irreparably linguistically

некомпетентно? (Дали аспектот на „Идиот“ кај Странецот потекнува од непоправливо лингвистички онеспособеното Реално на Човечкото-во Човечкото?) И понатаму, дали дефинирачкото повлекување на реалното од Јазикот не имплицира, на извесен начин, конститутивна поделба во самото срце на Човечкото-во-Човечкото? Прибегнувајќи кон философската терминологија, да речеме дека една таква импликација би била поскоро политичка одошто онтолошка (бидејќи, како што рековме погоре, идентитетот-во-крајна-инстанца на она што се случува во Светот не е ништо друго - туку Реалното.)

Доколку поделбата и внатрешните конфликти се причинети од Трансценденталното, тогаш кој страда-во-крајна-инстанца од немирите коишто ги следат овие процеси: Странецот во нејзиниот/неговиот хуманистички аспект, или Реалното (коешто учествува во „мешавината“ наречена Странец)? Или, поскоро, каде лежи идентитетот-во-крајна-инстанца на Страдалното? Ларуеловиот одговор би гласел: Во реалното. Фактички, тој експлицитно го искажува ова во елаборацијата на неговиот предлог за едно не-философско присвојување на психоанализата. Имено, говорејќи за „Joui“ - којашто му припаѓа на синорот на реалното - Ларуел вели:

„Тоа е неподелената/о (на) болка (та) - а сепак недетерминирано од неа - како неподеленото доживеано на радоста, но никогаш нивна синтеза, дури ни иманентна.“ (Laruelle, Ibid.)⁵

Сепак, останува прашањето: Ако реалното е индиферентно кон специфичните својства на Странецот (како трансцендентално), и лингвистички наполно некомпетентно, како тоа може да страда од/поради

incapacitated Real of the Human-in-Human?) Furthermore, does the defining seclusion of the real from the Language not, in some way, imply a constitutive division in the very heart of the Human-in-Human? Resorting to philosophical terminology, let us say that such an implication would be more a political rather than an ontological one (since, as said above, the identity-in-the-last-instance of World's happenings is but - the Real.)

If the division and the inner-conflicts are brought about by the Transcendental, then who is suffering-in-the-last-instance from the anxieties that accompany these processes: the Stranger in her/his humanist aspect, or the Real (participating in that “mixture” called Stranger)? Or rather, where does the identity-in-the-last-instance of the Suffering reside? Laruelle's answer would be: In the real. In fact, he explicitly states this in the elaboration of his proposition for a non-philosophical appropriation of psychoanalysis. Namely, speaking of “Joui” – which belongs to the realm of the real – Laruelle says:

“It is the undivided (of) pain – yet not determined by it – as the undivided lived of joy, but never their synthesis, not even immanent.” (Laruelle, Ibid.)⁵

Still, the question remains: If the real is indifferent to the specific properties of the Stranger (inasmuch as transcendental), and linguistically utterly incompetent, how can it suffer (for) the “violence/s of metaphysics”

„насилството/ата на метафизиката“ коешто се јавува/коишто се јавуваат во Светот на Странеот? Со други зборови, доколку идентитетот-во-крајна-инстанца на страдањето е во Реалното, додека тоа на дефинитивен начин е индиферентно кон Трансценденталното, тогаш можеме ли да прифатиме дека, според Ларуеловата не-философија, Реалното го страда страдањето, но не она за што, или од што се страда?

Прашањето коешто сакам да го поставам не се однесува на прибегнувањето кон употребата на пример во рамките на еден аргумент, ниту претставува обид да се тестира применливоста на оваа теорија, туку обид да се употреби Ларуеловата наука за човечкото/човечките суштества во тентативното теорематско испитување на едно конкретно прашање. Така, доколку јас страда од „повредено чувство на достоинство“ (=Трансцендентално) на мојот „идентитет како жена“ (=Трансцендентален), дали јас *реално* страда од повредено чувство на достоинство, или, во крајна инстанца (онаа на Реалното) само го страдам страдањето како она *сѝраданото*? Во *Theorie des Etrangers*, читаме:

„Joui-којашто-е-само-Joui не е резултатот или производот на една операција на трансцендирање на jouissance, туку тоа е Joui-en-Joui или иманентна (на) самата себеси, поскоро одошто на jouissance којашто би ја давала или којашто би ја конституирала неа“ (Laruelle, 1995: 222)⁶

Така, „Joui“, „Доживеаното“ - реалното, е „дадено“ или „конституирано“ од „jouissance“ (којашто е трансцендентална по „природа“, во нејзината позитивна реалност), а сепак, како таква, како вистинско реално, како „Joui-којашто-не-е-ништо-друго-освен-Joui“ не е ниту „резултат“ ниту „продукт“ на „трансцендентната операција на jouissance“. Ситуирајќи го овој

occurring in the World of the Stranger”? In different words, if the identity-in-the-last-instance of the suffering is in the Real, while the latter is being in a defining way indifferent to the Transcendental, then can we assume that, in Laruelle’s non-philosophy, the Real suffers the suffering but not what the suffering is about/what is suffered for/from?

The question that I am about to ask is not about resorting to the use of an example within an argument, neither a try to test the applicability of this theory, but an attempt to make use of Laruelle’s science of the human/s in a tentative theorematc interrogation of a concrete question. Thus, If I am suffering from an “inflicted sense of dignity” (=Transcendental) of my “identity as a woman” (=Transcendental), am I *really* suffering from an inflicted sense of dignity or am I, in the last instance (that of the Real), merely suffering the suffering inasmuch as the *suffered*? In *Théorie des Etrangers*, we read:

“The Joui-which-is-nothing-but-the-Joui is not the result or the product of an operation of transcendence of the jouissance, it is the Joui-in-Joui or immanent (to) itself, rather than to the jouissance that would give or constitute it.” (Laruelle, 1995: 222)⁶

Thus, the “Joui”, the “Lived” – the real, is “given” or “constituted” by the “jouissance” (which is transcendental by “nature”, in its positive reality), yet again as such, as real proper, inasmuch as “Joui-which-is-noting-but-Joui”, it is neither a “result” nor a “product” of the “transcendent operation of jouissance”. Situating this paragraph within the context of the entire setting of Laruelle’s theory, we

пасус во контекстот на целосното опкружување на Ларуеловата теорија, го наоѓаме во светлината на теоријата којашто ни дозволува да ја препрочитуваме и прераскажуваме на следниов - можеби порасветлувачки - начин. Иако *Jouissance*/Трансценденталното може - и *секогаш веќе* го прави тоа - да се преточи во/ прикаже себеси како доживеано искуство - „*Joui*“, второво, како идентитет-во-крајна-инстанца на *доживеаната* *jouissance*, е продуцирана на друго место - во сопствената радикална иманенција. Оттаму, „*Joui*“, реалното на/како доживеаното е друго, автономно пројавување - настан, феномен, или, математички искажано - одделна единица (или множество, сеедно) којашто е *само-продуцирана* на едно рамниште (реалното) по интервенција на другото (Трансценденталното). И да не забораваме - Ларуел се повикува на едноностраноста на разликата помеѓу двете инстанци и не-подвоеноста на Човечкото (-во-Човечкото).

3. Поврзување на Реалното со Отуѓениот Човек

Сепак, се чини речиси невозможно да се лоцира точката или - доколку не станува збор за лоцирање, тогаш - да се сфати процесот на непосредуваноста на комуникацијата (или, можеби, преводот) помеѓу двете инстанци и двата соодветни рода на пројавувања. Секако, влогот тука – нагласуваме - не е синтеза - гест на обединување на двете составки на извесен бинарен конструкт - туку токму можноста за *комуникација*, за преплетување помеѓу двете инстанци. Имено, јас би го застапувала ставот дека расцепот, извесен шизматски статус е присутен во самото ткаење на Човечкото (-во-Човечкото), доколку реалното - коешто, како што е случај, учествува во генезата на Странецот - во неговата крајна немоност, останува неизменливо и непомирливо индиферентно и попречено во однос на

find it under the light of a theory that allows us to re-read it and re-tell it in the following - perhaps more clarifying - way. Although the *Jouissance*/the Transcendental can – and *always already* does - issue into/render itself as a lived experience – the “*Joui*”, the latter, as the identity-in-the-last-instance of the *lived* *jouissance*, is produced elsewhere – in its own radical immanence. Therefore, the “*Joui*”, the real of/as the lived, is another, autonomous occurrence – event, phenomenon, or mathematically put – a separate unit/set – that has been *auto-produced* on one level (the real) upon the intervention of another (the Transcendental). And let us not forget, Laruelle invokes the unilaterality of the difference between the two instances and the in-division of the Human (-in-Human).

3. Relaying the Real to the Estranged Human

Nevertheless, it seems virtually impossible to locate the point, or – if it is not a question of location, then – to conceive of a process of immediacy of communication (or, perhaps, translation) between the two instances and the two respective genera of occurrences. Surely, what is at stake here is emphatically not a synthesis – a gesture of unification of the two components of a certain binary construct – but precisely the possibility of *communication*, of interface between the two instances. Since, I would argue, a fissure, a certain schismatic status is being implicated in the very tissue of the Human (-in-Human), if the real – which, as it happens, participates in the genesis of the Stranger – in its utter muteness, remains inalterably and implacably indifferent and impeded in relation to the concerns of the Transcendental within the

преокупациите на Трансценденталното во рамките на Странецот. Оваа апсолутна индиферентност би го прикажала секое менување и модулирање, ако ништо друго - секоја повреда нанесена на Странецот само како халуцинација за идентитетот-во-крајна-инстанца. Доколку реалното е („топосот“ и/или „материјалот“ на) идентитетот-во-крајна-инстанца, и ако тој *секогаш веќе* на апсолутен начин ја отфрла релевантноста на прашањата коишто го измачуваат Странецот, тогаш, би можело да се заклучи - во рамките на оваа теорија - ирелевантно е (во крајна инстанца) дали некој страда од повреда на нејзиното/неговото „достоинство“ како жена (или геј, црнец, итн). Или, со други зборови, доколку реалното го крепи единствено „страданото“ и не се однесува на она од што или за што се страда, тогаш страдањата на повреденото „достоинство“ на некој идентитет (или на суштеството кое добро се прифаќа со себеси како токму тој поединечен идентитет) немаат никаква релевантност-во-крајна-инстанца. Најпосле, треба ли да подразбереме дека нечија нелагодност околу сопствениот статус како Жена - или Геј, или „Граѓанин на Третиот Свет“ - е во крајна линија *небиштен* за неговиот/нејзиниот идентитет-во-крајна-инстанца, којшто е оној на безгласното Реално?

Коректно е да се каже дека Ларуеловиот не-философски опус не нуди експлицитен или недвосмислен одговор на едно вакво прашање. На оваа точка, препуштени сме на можноста да се впуштиме во истражување на потенцијалот на овој дискурс да обезбеди увид во можните начини на поврзување помеѓу двете инстанции коишто би можеле легитимноста на реалното да им ја припишат на хуманистичките неспокојства на идентитетот.

Stranger. This absolute indifference would render any flexion and inflexion, if nothing else – any infliction brought upon the Stranger as nothing but a hallucination for the-identity-in-the-last-instance. If the real is (the “topos” and/or the “material” of) the identity-in-the-last-instance, and if it *always already* discounts in an absolute way the relevance of the questions tormenting the Stranger, then, one might conclude, in terms of this theory - it is irrelevant (in the last instance) if one suffers from infliction on her/his “dignity” inasmuch as a woman (or gay, black, and so on). Or, in other words, if the real bears only the “suffered” and has no bearing on what is suffered from or about, than the sufferings of the inflicted “dignity” of an identity (or of the being on good terms with oneself inasmuch as that particular identity) bear no relevance-in-the-last-instance. Finally, are we to understand that one’s malaise around one’s status as a Woman – or Gay, or “The Citizen of the Third World” – is ultimately *immaterial* to one’s identity-in-the-last-instance, which is that of the voiceless Real?

It is only fair to say that Laruelle’s non-philosophical opus does not offer an explicit or unequivocal response to a question such as this one. At this point, we are left with the possibility of venturing some investigation into the potentiality of this discourse for procuring an insight into the possible ways of interface between the two instances that might accord the legitimacy of the real to the humanist anxieties of identity.

Секако, Реалното, именувано како Его(-во Его), согледано во неговата корелација, а сепак, емфатички, неконститутивна поврзаност - со Странецот доживеаното Трансцендентално, е идентитетот-во-крајна-инстанца на Странецот, и во таа смисла тој го легитимира самиот Странец како реален. Сепак, влогот тука е прашањето за легитимирањето, преку авторитетот на Реалното, на позитивната реалност на Трансценденталното инкорпорирано во Странецот. Следствено, можам ли да кажам дека во *крајна инстанца* сум рамнодушна кон повредувачката субјекција на мојот идентитет како жена во Светот (Јазикот/Дискурсот - светот/„Светот“ во којшто живееме)? Дали мојот идентитет-во-крајна-инстанца, онаа „Себност“ којашто живее внатре и како таа неизбежна ситуираност внатре неартикулираното и несводливо на кој и да било концепт за Мене-Реалната, е напoлно неука и индиферентна во поглед на моите искуства како Жена (тој идентитарен, трансцендентален феномен)? Дали ова „инсуфициентно, разнишано“ Човечко-во Човечко (Ларуел) - коешто сум јас, во мојот идентитет-во-крајна-инстанца - е толку апсолутно некомпетентно и нечувствително на моите преживелици како Странец - Жена?

Моето-реално е *секогаш веќе* нетрансцендирано, следствено, несводливо на некакво значење. Фатеноста во „мене“ е она што не може да биде пресвртено и трансцендирано-во-крајна-инстанца. И овој преграб може да биде наречен „реално“, „човечко-во-човечко“, „идентитет-во крајна инстанца“, *но штоа не може да биде име*, и е индиферентен кон именувањето во таа смисла што нема потреба-од-него-во-крајна-инстанца.⁷ Реалното на мојата реалност е неподатливо за именување, концептуализација, тоа е несводливо на значење, бидејќи е автохтоно и доминира на сопствен, несфатлив начин, наспроти стремежот на Транс-

Surely, the Real, termed as the Ego (-in Ego), when viewed in its co-relation – yet, emphatically, not constitutive relatedness - to the Stranger/the lived Transcendental, is the identity-in-the-last-instance of the Stranger, and in that sense it legitimizes the Stranger him/herself inasmuch as real. Still, what is at stake here is the question of legitimization by the authority of the Real of the positive reality of the Transcendental incorporated within the Stranger. Therefore, can I say that I am in the *last instance* indifferent to the injurious subjection of my identity as a woman within the World (Language/Discourse – the world/”World” we live in)? Is my identity-in-the-last-instance, that “Self” living within and inasmuch as that inescapable situatedness within the unarticulated and irreducible to any concept/s Real-of-Me, entirely illiterate and indifferent with respect to my experiences as a Woman (that identitary, transcendental phenomenon)? Is that “insufficient, frail” Human-in-Human (Laruelle) – which I am, in my identity-in-the-last-instance - so absolutely incompetent and numb to my ordeals as the Stranger- Woman?

The real-of-me is *always already* untranscended, therefore irreducible to a meaning. It is that being grasped within “myself”, which cannot be overturned and transcended-in-the-last-instance. And this grasp can be named “real”, “human-in-human”, “identity-in-the-last-instance”, but it *cannot be a name*, and is indifferent to the naming in the sense that it does not need-it-in-the-last-instance.⁷ The real of my reality is elusive to naming, conceptualization, irreducible to meaning, since it is autochthonous and prevails according to its own inconceivable ways, and in spite of the appetite of the Transcendental to appropriate and tame it. In its last

ценденталното да го присвои и да го припитоми. Во крајна инстанца, тоа е суштински индиферентно кон лингвистичките претензии за негова ре-апропријација.

Сепак, доколку реалното не треба да се сфати како извесно „мета“ - или/и „идеалистичко“ место, доколку тоа *секогаш веќе* учествува во животот на Странецот, лишено од каков и да било потенцијал да „живее независен живот“, тогаш, во друга инстанца - не може да биде наполно лингвистички индиферентно. Не-философскиот дискурс го имплицира *констиитиу-иивноишо вилеикување* на Реалното во Трансценденталното. *Со други зборови, ишоа ни ја дава можностиа за легитимнаиша иреишоосиавка* за само-генериранаиша иприсила на Реалноишо одново да се ишојави, одново да се *восианови себеси како нужен субјект и на своето соишвенено оишуѓување - на Трансценденцијаша*. Доколку реалното е идентитетот-во-крајна-инстанца на која и да било и на сета реалност, можеме да ја предложиме хипотезата дека токму Реалното е она коешто *секогаш веќе* се придвижува себеси кон сопствената - иако, во крајна инстанца, невозможна - трансценденција. Задущувачката само-обграденост на реалното се стреми кон тоа да ја надмине својата сопствена неизбежност - преку (себе-)отуѓување, преку себе-трансцендирање.

Така, генерирањето на таа „Сенка“ - Странецот, е вкоренето во нужноста имплицирана во Реалното да се ре-продуцира себеси во (и за) Светот. И доколку оваа принуда за отуѓување потекнува од извесна изворна нелагодност на Реалното (во најмала рака, од таа клаустрофобична само-обграденост), тогаш, начините на артикулација на неговото - навистина - отуѓено позиционирање во Светот - и преку Странецот - не можат да бидат суштествено произволни. Иако

instance, it is essentially indifferent to the linguistic pretensions for its re-appropriation.

However, if the real is not to be taken as a certain “meta-” or/and “idealistic” locus, if it is *always already* participating in the life of the Stranger, deprived of any potentiality to “live an independent life”, then - in another instance - it cannot be entirely linguistically indifferent. The non-philosophical discourse implies the *constitutive entanglement* of the Real with the Transcendental. *In other words, it allows us the possibility for a legitimate assumption about the self-generated compulsion of the Real to re-appear, re-establish itself as the necessary subject to its own alienation – to Transcendence*. If the real is the identity-in-the-last-instance of any and all reality, we can venture the hypothesis that it is the Real that *always already* propels itself toward its own – although, in the last instance, impossible – transcendence. The suffocating self-enclosure of the real strives to surpass its own inescapability – through (self-) estrangement, through self-transcendence.

Thus, the generation of that “Shadow” – the Stranger – is rooted in the necessity implicated within the Real to reproduce itself into (and for) the World. And if that compulsion for estrangement originates from a certain genuine discomfort of the Real (to the least, from that claustrophobic self-enclosure), then, the ways of articulation of its, indeed, alienated positioning into the World – and through the Stranger – cannot be essentially arbitrary. Even though the processes of articulation (the

процесите на артикулација (дејствувањата на Трансценденталното) се одигруваат на друго рамниште, преку друга инстанца - онаа на отуѓувањето, самата потреба за артикулација, би рекле, е зачната од реалното (од тој не-рефлектиран идентитет-во-крајна-инстанца). Иако артикулацијата (продукцијата на Трансценденталното) започнува единствено со востановувањето на инстанцата на отуѓувањето (на Реалното од него самото), и единствено преку него, Зачетникот на овие (отуѓени) процеси не може да биде - во нешто „друго-освен-крајната-инстанца“ - напoлно некомпетентен во однос на нив.

Имено, како Реалното, како оној идентитет-во-крајна-инстанца кој не бил отуѓен, „Егото“ (во не-аналитички термини) останува индиферентно кон дејствијата на идентификација на ниво на Странецот. Сепак, како онаа конститутивна - и освен тоа, засегната состојка внатре Странецот, Реалното имплицира извесна свое(видна) означувачка компетенција. *Со други зборови, дури и ако не го зборува јазикот на Трансценденталното штоа може - и нужно одговара - на него.*

Најпосле, сето она коешто било *доживеано* од Странецот, дури и на она сенчесто рамниште ма хуманистичкото Човечко (Трансценденталното), ја наоѓа својата крајна инстанца на идентитет - како *доживеано(то)* - во рамките на Реалното. Следствено, може да се тврди дека Реалното останува индиферентно кон хуманистичките неспокојства околу тоа „кои сме ние во овој Свет“, кон оние грижи и преокупации кои ѝ припаѓаат на вистинската територија на Трансценденталното. Сепак, јас би истакнала дека тоа е секогаш веќе *дојдено* - и освен тоа *засегнало* и *имплицирано* - од „трансценденталното“ коешто е *доживеано преку* оној „Идиот кој сме ние“ (Ларуел),

workings of the Transcendental) are taking place on another level, through another instance – that of the estrangement, the very need for articulation, we would argue, is begotten by the real (of that non-reflected identity-in-the last-instance). Even though the articulation (the production of the Transcendental) begins only with the establishing of the instance of estrangement (of the Real from itself) and solely through it, the Begetter of those (alienated) processes cannot be – in an “other-than-the-last-instance” – utterly incompetent in relation to them.

Namely, inasmuch as the Real, inasmuch as that identity-in-the-last-instance that has not been estranged, the “Ego” (in non-analytical terms) remains indifferent to the workings of identification on the level of the Stranger. Nevertheless, inasmuch as that constitutive – and, moreover, concerned - ingredient within the Stranger, the Real implicates a certain signifying competence of its own (kind). *In other words, even though it does not speak the language of the Transcendental it can – and necessarily does – respond to it.*

After all, everything that has been *lived* by the Stranger, even on that shadowy level of the humanist Human (the Transcendental), finds its last instance of identity – inasmuch as *(the) lived* – within the Real. Therefore, one can claim that the Real remains indifferent to the humanistic anxieties over “who we are in this World”, to those concerns and affairs that belong to the territory proper of the Transcendental. However, I would argue that it is always already *touched* – and furthermore, concerned and *implicated* – by the “transcendental” that has been lived through that “Idiot that we are” (Laruelle), the Stranger. In that sense, I will venture the claim that my malaise as a “Woman” thrown into this “World” carries

Странеот. Во таа смисла, јас го предлагам тврдењето дека мојата nelaгода како „Жена“ фрлена во овој „Свет“ го носи зрното на неудобноста на реалното, и неговото соучесништво поскоро одошто индиферентноста кон мојата повредена ситуираност во овој свет „Свет“.

Превод од англиски јазик: Ана Димишковска

Библиографија

- ▶ Hallward, Peter. 2003. *Badiou: A Subject to Truth*. (Foreword by Slavoj Žižek) Minneapolis/London: University of Minnesota Press
- ▶ Laruelle, François. 1989. *Philosophie et non-philosophie*. Liège – Bruxelles: Pierre Mardaga
- ▶ _____. 1992. *Théorie des identités*. Paris: Presses Universitaires de France
- ▶ _____. 1995. *Théorie des Etrangers: Science des hommes, démocratie et non-psychanalyse*. Paris: Éditions Kimé
- ▶ _____. 2002. *Le Christ futur: Une leçon d'hérésie*. Paris: Exils Éditeur

Белешки

¹ „Светот“ во смисла на Ларуеловата не-философија: „светот“ на Мислата, Трансценденталното, Јазикот, Дискурзивноста - најпосле, „Философијата“ (термин во не-философијата кој настојува да ги опфати сите овие поими/имиња).

² “C’est son auto-position fondamentale; ce que l’on peut appeler aussi son auto-factualisation ou son auto-fétichisation – tout ce que nous rassemblons sous le Principe de philosophie suffisante (PPS)” (Laruelle, *Philosophie et non-philosophie*: 17)

the grain of the discomfort of the real, and its complicity rather than indifference to my inflicted situating within this world/”World”.

References:

- ▶ Hallward, Peter. 2003. *Badiou: A Subject to Truth*. (Foreword by Slavoj Žižek) Minneapolis/London: University of Minnesota Press
- ▶ Laruelle, François. 1989. *Philosophie et non-philosophie*. Liège – Bruxelles: Pierre Mardaga
- ▶ _____. 1992. *Théorie des identités*. Paris: Presses Universitaires de France
- ▶ _____. 1995. *Théorie des Etrangers: Science des hommes, démocratie et non-psychanalyse*. Paris: Éditions Kimé
- ▶ _____. 2002. *Le Christ futur: Une leçon d'hérésie*. Paris: Exils Éditeur

Notes

¹ “World” in the sense of François Laruelle’s non-philosophy: the “world” of Thought, the Transcendental, Language, Discursivity – finally, “Philosophy” (the term in non-philosophy that seeks to encompass all these notions/names).

² “C’est son auto-position fondamentale; ce que l’on peut appeler aussi son auto-factualisation ou son auto-fétichisation – tout ce que nous rassemblons sous le Principe de philosophie suffisante (PPS)” (Laruelle, *Philosophie et non-philosophie*: 17)

³ Видете: Ларуеловото дело *Le Christ futur: Une leçon d'hérésie* (2002), особено: поглавјето “La dernière prophétie ou l'homme-messie.”

⁴ “[...] ‘Humanité’ proprement dite, dont nous dirons qu’elle n’est pas habitée d’Ego – l’Ego n’habite pas – mais uniquement d’Etrangers.” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 77)

⁵ “Il est le vécu indivis (de) la douleur – celle-ci ne le déterminant pas – comme le vécu indivis de la joie, mais nullement leur synthèse, même immanente [...]” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 225)

⁶ “Le Jouï-qui-n’est-que-Jouï n’est pas le résultat ou le produit de l’opération transcendante de la jouissance, il est Jouï-en-Jouï ou immanent (à) soi plutôt qu’à la jouissance qui le donnerait ou le constituerait.”

⁷ “[...] c’est que le Jouï n’a pas besoin de cette symbolization, le Réel excluant par essence et positivement le signifiant [...]” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 224-225)

³ See: Laruelle’s *Le Christ futur: Une leçon d’hérésie* (2002), in particular: Chapter “La dernière prophétie ou l’homme-messie.”

⁴ “[...] ‘Humanité’ proprement dite, dont nous dirons qu’elle n’est pas habitée d’Ego – l’Ego n’habite pas – mais uniquement d’Etrangers.” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 77)

⁵ “Il est le vécu indivis (de) la douleur – celle-ci ne le déterminant pas – comme le vécu indivis de la joie, mais nullement leur synthèse, même immanente [...]” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 225)

⁶ “Le Jouï-qui-n’est-que-Jouï n’est pas le résultat ou le produit de l’opération transcendante de la jouissance, il est Jouï-en-Jouï ou immanent (à) soi plutôt qu’à la jouissance qui le donnerait ou le constituerait.”

⁷ “[...] c’est que le Jouï n’a pas besoin de cette symbolization, le Réel excluant par essence et positivement le signifiant [...]” (Laruelle, *Théorie des Etrangers*: 224-225)